

Twa jier ferlyn haw ik de Slachtemaraton rûn, allinnich en yn lytse stikjes. Underweis haw ik in deiboek skreaun en foto's makke. Dat wie in part fan myn einwurkstik foar de oplieding Geastlike Begelieding. Yn dy oplieding giet it oer de fraach: wat wurket it leauwen no út yn ús bestean, wêr kom ik God tsjin yn myn libben, en wat docht dy moeting mei God yn my en yn myn bestean?

Ik haw dat wurkstik ek skreaun as in utering fan Fryske spiritualiteit, By spiritualiteit giet it om de beweging, de feroaring, de groei fan minsken yn de moeting mei God. By Fryske spiritualiteit giet it om dyselde beweging fan minsken yn de moeting mei God, mar dan yn harren ferbining mei de Fryske kontekst: lânskip, taal, kultuer en mienskip.

Ik wol jimme by de iepening fan dizze dei as foarbyld gewoan mar ris in pear stikjes hearre en sjen litte fan myn deiboek: Kuierje mei God oer de Slachte.

In lytse opmerking foarôf. Yn it deiboek brûk ik Wêzer as namme foar God, dat is sis mar de taal fan myn binnenkeamer, dy't ik yn it deiboek brûk. Ik sis ek 'do' tsjin God, net út in gemis oan earbied, mar om de neibyens fan God te sykjen.

Alle kleuren griis binne om my hinne en op de dyk it griene gers. Ik hear it roppen fan de fûgels en yn de fierte klinkt it lûd fan in motor. Wêzer, hjir sit ik op de ierde, skepping fan dy, op de grins tusken wetter en lân. Do ropst my ta wêzen. Dy wol ik folgje. Fan mysels kin ik allinne mar eangstich om myn eigen ik hinne draaie. Mar asto my meinimst, Wêzer, giet der in wrâld oan ljocht en leafde iepen. Wêzer, kear my nei dy ta.

Wêzer, op dizze wei wol ik oefenje om my ta te fertrouwen oan dy. My tafertrouwe oan dyn leafde en de eangst loslitte. Want allinne yn dy libje wy, bewege wy en besteane wy. Wêzer, lit my yn de romte fan dyn leafde stean, lit my byld fan dyn leafde wurde.

Wêzer, Geast, lit my drinke oan dyn streamen. Jezus, freon, wês it ljocht fan myn bestean.

'De maraton fan 't libben jachtet hjoed nei Payesyl.' It is in prachtige maaiedei en fan Achlum út bin ik op Payesyl oankommen. Ik sit tsjin in pealtsje oan, dêr't dit gedicht fan Tine Bethlehem op stiet. It gedicht seit dat it hjir o sa stil wie. Mar niis wie it hjir in geweldich kabaal, om't in grutte keppel skiep krekt fuorre waard. No keart de rêst werom en sykje de skiep wer harren wei.

Unrêst, Wêzer. Unrêstich bliuwt ús hert, oant it rêst fynt yn dy, skriuwt Augustinus. Ik bin al in oere ûnderweis. Myn tinzen binne oeral en nearne west, mar rêst fûnen se net. No pas wurd ik stil, as de skiep om my hinne.

Hjirwei soe men eartiids it kleaster Blomkamp lizzen sjen kinne. Foarich jier hawwe wy dêr omhinne kuiere. Dêr yn de sleatswâl hiene wy it oer de Lectio Divina, it wjerkôgjjen fan de wurden fan de Skrift. En wy hiene it libbene foarbyld by ús, mei de wjerkôgjende kij oare kant de sleat. Dêrnei hawwe wy wurden út Psalm 36 lêzen en yn stilte troch it lân rûn, de wyn yn de rêch, de jûnssinne foar ús út en om ús hinne de fûgels en de blommen.

Hoe kostlik is dyn geunst, Wêzer.
By dy komme de minskebern
om har te bergjen yn it skaad fan dyn wjokken.
Se dogge har te goed oan 'e oerfloed fan dyn hûs,
do litst har drinke út de stream fan dyn geniet.
By dy is de boarne fan it libben;
troch dyn ljocht sjogge wy it libbensljocht.

De Sint Martinusjerke yn Reahûs. De doar is los, dat ik kin nei binnen ta. It earste dat ik sjoch is in grutte kaart op de ynformaasjetafel, mei de wurden fan Psalm 131: 'Ik ha mysels alhiel bedimme en bestille, as in ôfwend bern by syn mem. Ik ben stil geworden, ik heb mijn ziel tot rust gebracht, als een kind op de arm van zijn moeder.' De kaart is in oantinken oan it Tsjerkepaad 2005, mei as tema: 'Hûs fan God.'

Rêste yn dyn leafde,
drinke fan dyn leafde,
hiele wurde troch dyn leafde,
fol wurde fan dyn leafde,
oerrinnende fol,
oerstreamende fol.

De wyn waait dêr't er hinne wol. Ik haw opsocht wêr't dat stiet, Johannes 3, yn it petear fan Jezus en Nikodémus. Jezus seit: 'De wyn waait dêr't er hinne wol, en jo hearre syn lûd, mar jo witte net wêr't er wei komt en wêr't er hinne giet; sa is it ek mei elk dy't berne is út 'e Geast.'

Ik sit op it âlde tsjerkepleintsje yn Boazum, achter it kafee. Ik haw krekt in rûntsje troch it doarp makke. Hjir lâns de grifformearde tsjerke dy't der net mear is, om de âlde Sint Martenstsjerke hinne, de grêfstiennen besjoen, nei de âlde kristlike skoalle dêr't wy hinnegongen en lâns it evangelisaasjelokaal, dat no in wenhûs is. En no werom op dit pleintsje foar ús âlde tsjerke dy't der net mear is. Allinne mar in doar dy't iepen stiet.

Hoe is it dochs mooglik, Wêzer, dat wy yn dyn namme sa ferdiel reitsje kinne? En no is der noch mar ien tsjerke en mar in hantsjefol minsken dy't dy dêr siket. En al dy oaren? Wat sykje dy? En wat fine dy?

Easterwierrum. Op in bankje oan it plein. In reidhintsje op 'e kant ropt oan syn iene pyk, dy't yn it einekroas omswimt. In kikkert kweaket lûd en de akoestyk is hjir geweldich. It pykje klimt op de wâl en begroetet de âlder. De âlder jeit de pyk soarchsum nei it oare ein by de brêge en dêr dûke se tegearre wer yn de feart.

Dillesyl.

It wurdt no kâld
en griis en wynderich.
It ein fan de Slachte is yn sicht.
It is genôch.

En wat
hat dizze reis my brocht?
Ik wit it net.
No kin ik it net betinke.

Mar yn my is der rêst,

eat fan frede
en fan stilte,
Wêzer,
eat fan driuwen op dyn stream.

Wêrhinne
wit ik net,
dat hoecht ek net.

Mar nim my mei
en bring my
wêr't ik wêze moat.

Raerd. By it rûntsje om de tsjerke kom ik by in tinkstien: 'Ein fan 'e Slachte kuier.' No sit ik op in bankje yn de poarte fan it Raerderbosk. As studint-assistinte haw ik eartiids it register makke by in nije útjefte fan de dissertaasje fan professor Firet. It wie noch yn de tiid fan foar de kompjûter en it ferge in protte hânwurk. Elke kear as ik it boek trochwurke hie kaam ik wer by dy lêste wurden fan dat boek: 'Elk ein is in begjin.'